

Balls d'envelat d'Olesa

Olesa de Montserrat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Carrer Argelines, núm. 7
Alçada: 110

Coordenades:

Latitud: 41.54497
Longitud: 1.8913
UTM Est (X): 407528
UTM Nord (Y): 4599850

Classificació

Número de fitxa 08147 - 99
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani
Segle XIX
Autoria de l'element: Autors diversos
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Músiques que han caigut en l'oblit.
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa: dc., 14/09/2011 - 02:00

Descripció

La cobla vila d'Olesa conserva un interessant fons de partitures musicals del segle XIX, amb un conjunt de peces ballables que són obra de compositors locals o que fan referència a temes dedicats a Olesa. El fons té un important valor musical, ja que aplega una diversitat tipològica de músiques des de mitjan segle XIX fins a principis del segle XX. La major part el constitueixen balls de moda (valsos, polques, pasdobles), música vocal (cuplets, fragments lírics, peces religioses, fragments de la Passió) i arranjaments que compositors catalans, la majoria d'Olesa, feien de músiques europees. Entre aquestes peces s'han seleccionat deu títols en un projecte que pretén recuperar aquests balls antics: "Samitier" (pasdoble, obra de Josep Monné Dinarès, dedicat al futbolista del F.C. Barcelona), "De Olesa a la Puda" (pasdoble de Feliu Monné Batallé), "El Olesan" (pasdoble de Josep Boada), "A uns ulls" (sardana de Josep Blanch i Reynalt), "Los Polacos" (xotis de Feliu Monné Batallé), "La mariposa" (polca de Feliu Monné i Batallé), "Tio Nelo" (vals-jota de Feliu Monné i Batallé), "Violetes" (fox-trot de Jaume Guardiola), "Niu d'amor" (vals-Boston, d'Andreu Monné i Duran) i "El Olesano" (pasdoble de Casanovas). Pel que sembla, alguna d'aquestes peces van arribar a ser força conegudes en la seva època.

Història

La delegació d'Olesa de Montserrat de la Unió Excursionista de Catalunya va rebre algunes partitures de l'orquestra Nois d'Olesa, que més tard es van traspasar a la Cobla vila d'Olesa. Quico Monné (1882-1959) havia dirigit l'orquestra Nois d'Olesa durant molts anys, prenent el relleu al seu oncle Feliu Monné i Batallé. Aquesta orquestra va tenir gran notorietat des de finals del segle XIX, tant a Olesa com en altres ciutats catalanes. La família Monné conserva un fons molt complet de partitures d'aquest mestre. L'any 2010, amb el suport de la Diputació de Barcelona, s'inicià un projecte amb el propòsit d'estudiar i recuperar alguns d'aquests balls.

Bibliografia

DIPUTACIÓ DE BARCELONA (2010). Els balls d'envelat a Olesa (primers de segle XX). Recuperació d'una música perduda amb temes dedicats a Olesa (projecte).
POVILL ADSERÀ, Joan (2004). La Passió d'Olesa vista per dintre (història d'un espectacle tradicional). Col·lecció vila d'Olesa, 11. Ajuntament d'Olesa de Montserrat; Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 154-155